

عنوان مقاله:

توسعه پایدار از طریق ورزش؛ تحلیلی بر دستور کار 2030

محل انتشار:

سومین کنگره ملی دستاوردهای علوم ورزشی و سلامت (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

کاظم هژبری - دانشگاه گیلان

رحیم رضانی نژاد - دانشگاه گیلان

رقیه عابدین زاده - دانشگاه راهبرد شمال

خلاصه مقاله:

زمینه و هدف: طی دو دهه گذشته، توسعه از طریق ورزش، یکی از سریعترین جنبه های رو به رشد جهانی سازی ورزش بوده است و عمده این رشد در اثر نیروی بالقوه ورزش در مشارکت در توسعه جامعه و تغییرات مثبت اجتماعی بوده است. جدیدترین توافق و سند بینالمللی توسعه، دستور کار 2030 بوده است. از این رو هدف از پژوهش حاضر، بررسی دستور کار 2030 سازمان ملل و نقش ورزش در دستیابی به اهداف آن میباشد. روش کار: بدین منظور به بررسی و تحلیل گزارشهای سازمان ملل، کمیته بینالمللی المپیک، کمیسیونهای کشورهای مشترک المنافع و مقالات مربوط در این زمینه از سال 2015 به بعد (تصویب دستور کار (2030) پرداخته شد. البته مصاحبه هایی هم با برخی اعضای این کمیسیونها از طریق اسکایپ انجام شد تا درک دقیقتری از شاخصها و نشانگرهای مربوط به این دستورکار و ارتباط آن با ورزش حاصل شود. یافته ها: از بین 17 هدف توسعه پایدار، نقش مستقیم ورزش در دستیابی به 6 هدف توسعه پایدار به قرار زیر بود: هدف سوم: سلامت و تندرستی، هدف چهارم: آموزش کیفی برای همه، هدف پنجم: تساوی جنسیتی، هدف هشتم: رشد اقتصادی، هدف یازدهم: شهرها و جوامع پایدار و هدف شانزدهم: صلح، عدالت و موسسات قوی. البته هدف هفدهم توسعه پایدار مربوط به تقویت ابزارهای اجرایی و همکاریهای بینالمللی است که میتوان آن را به همکاری بخش ورزش با دیگر نهادها و در سطوح مختلف مرتبط دانست. نتیجه گیری: به نظر میرسد ورزش میتواند نقش قابلتوجه و مستقیمی در دستیابی به برخی اهداف توسعه پایدار داشته باشد. البته انسجام و همپوشانی نزدیک این اهداف است به گونهای که جداسازی این اهداف را مشکل می سازد. دستیابی به این اهداف مشروط بر این است که این اهداف در گفتمانی معنادار و با گروه هایی پذیرنده و در همکاری مستقیم با سیاستهای کلان، مورد استفاده قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

ورزش برای توسعه، دستور کار 2030، جهانی سازی ورزش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/979647>

